

Arrest

nr. 279 518 van 26 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN DER SCHUEREN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 mei 2022, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 juni 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS, die *loco* advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 maart 2019 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 48 maanden voor inbreuken op de drugwetgeving, meer bepaald het invoeren van cocaïne per vliegtuigtransport.

Op 13 mei 2022 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), diezelfde dag nog aan verzoeker ter kennis gebracht.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: M. (...) R. (...)

Voornaam: I. (...)

Geboortedatum: (...) 1989

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Tanzania (Verenigde Rep.)

alias: R. (...), I. (...) M. (...), geboren op (...) 1989 te Zanzibar, onderdaan van Tanzania; M. (...) R. (...)

I. (...), geboren op (...) 1989 te Michenzani, onderdaan van Tanzania, M. (...) R. (...) I. (...), geboren op (...) 1989, onderdaan van Tanzania.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

Onmiddellijk na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum of van een geldige verblijfstitel.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 26.03.2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 48 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor inbreuken op de drugswetgeving, als dader of mededader.

Zo zou hij betrokken zijn geweest bij drugstransport per vliegtuig waarbij drugs verstopt zat in een dubbele bodem van de koffer van een mede-inverdenkinggestelde. Ingevolge een huiszoeking bij de betrokkene werden er bovendien 30 bolletjes cocaïne aangetroffen, alsmede een precisieweegschaal en drieduizend euro.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse

bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Calfa*, C-348/96, *Jurispr.* blz. 1-11, punt 22, en arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, reeds aangehaald, punt 67)"

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene verklaarde tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider op 29.11.2021 dat zijn partner zijn origineel paspoort is verloren en dat hij geen hoorrecht wenst in te vullen of te ondertekenen omdat hij wachtende is op een uitspraak van de familierechtbank. Hij verklaarde op 21.10.2021 een verzoek te hebben ingediend bij de familierechtbank om wettelijk samen te wonen met zijn vriendin. Dit verzoek werd in het verleden reeds 2 keer (op 25.04.2018 en op 24.04.2020) afgewezen.

Uit het administratief dossier blijkt dat zijn vriendin regelmatig op bezoek komt in de gevangenis. Uit het administratief dossier blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De partner kan er ook voor kiezen om contact te onderhouden via moderne communicatiemiddelen of door middel van korte bezoeken gezien zijn vriendin het land legaal kan in- en uitreizen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat hij op 23.12.2016 een asielaanvraag heeft ingediend in België. Op 11.07.2018 besliste het CGVS om hem niet te erkennen in de hoedanigheid van vluchteling en hem geen subsidiaire bescherming toe te kennen. Deze beslissing werd bij arrest van 07.11.2018 bevestigd door de RVV. Betrokkene heeft sindsdien geen poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Een verklaring van wettelijke samenwoning geeft hem geen verblijfsrecht. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat hij medische problemen zou hebben die hem belemmeren om te reizen of terug te keren. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 3 EVRM aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kreeg op 10.12.2016 en op 11.12.2018 een bevel om het grondgebied te verlaten. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Op 26.03.2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 48 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor inbreuken op de drugswetgeving, als dader of mededader.

Zo zou hij betrokken zijn geweest bij drugstransport per vliegtuig waarbij drugs verstopt zat in een dubbele bodem van de koffer van een mede-inverdenkinggestelde. Ingevolge een huiszoeking bij de betrokkene werden er bovendien 30 bolletjes cocaïne aangetroffen, alsmede een precisieweegschaal en drieduizend euro.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, *Dalia t. Frankrijk*, EHRM 30 november 1999, *Baghli t. Frankrijk*; EHRM 11 juli 2002, *Amrollahi t. Denemarken*; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba t. Frankrijk*). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*).

In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/7577/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).” Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Tevens neemt de gemachtigde op 13 mei 2022 een beslissing tot afgifte van een inreisverbod van acht jaar. Tegen deze beslissing stelt verzoeker ook een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer 276 629.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 3°; 52; 62; 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel: schending van artikel 7, alinea 1, 1° Vreemdelingenwet, schending van de motiveringsplicht, schending van de zorgvuldigheidsplicht

Het bevel wordt gegeven in uitvoering van artikel 7, alinea 1, 1° en 3° Vreemdelingenwet.

De beslissing motiveert met betrekking tot het bevel en artikel 7, alinea 1, 1° dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel.

Verzoekende partij betwist niet dat hij in het Rijk zou verblijven zonder de daartoe vereiste documenten.

De verwerende partij verliest echter uit het oog dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kon de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:”.

Het artikel stelt dat het bevel genomen wordt 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...’.

Verweerder kan dan ook niet voorhouden dat het zou volstaan dat verzoekende partij zich in een van de in het voormelde artikel 7, eerste lid voorziene gevallen zou bevinden en dat abstractie kan worden gemaakt van de zinsnede "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" in deze bepaling.

Het bevel dient bijgevolg minstens te motiveren dat dergelijke meer voordelige bepalingen niet aanwezig zijn.

Deze motivering is niet aanwezig, zodat artikel 7 Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht geschonden zijn.

Tweede onderdeel, schending van artikel 7, alinea 1, 3° Vreemdelingenwet, schending motiveringsplicht, schending zorgvuldigheidsplicht

1.

De beslissing motiveert met betrekking tot het bevel en artikel 7, alinea 1, 3° volgende:

"3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Op 26.03.2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 48 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor inbreuken op de drugswetgeving, als dader of mededader.

Zo zou hij betrokken zijn geweest bij drugstransport per vliegtuig waarbij drugs verstopt zat in een dubbele bodem van de koffer van een mede-inverdenkinggestelde. Ingevolge een huiszoeking bij de betrokkene werden er bovendien 30 bolletjes cocaïne aangetroffen, alsmede een precisieweegschaal en drieduizend euro.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM19 februari 1998, Dal ia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden- Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I- 11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Verzoeker stelt dat artikel 7, alinea 1, 3° Vreemdelingenwet de minister geen verplichting tot het nemen van een bevel oplegt, maar wel de mogelijkheid.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

2.

Voor de interpretatie van het begrip "bedreiging voor de openbare orde" is het nuttig per analogie te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Z. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie van 11 juni 2015, C 554/13, waarin het Hof het begrip "gevaar voor de openbare orde" in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn heeft uitgelegd.

Het Hof stelt in §§'n 50 en 52 dat per geval het gevaar voor de openbare orde moet worden beoordeeld teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Daarnaast kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip "openbare orde" af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaten dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn. Volgens paragraaf 60 veronderstelt het begrip "gevaar voor de openbare orde" als bedoeld in artikel 7, lid 4 van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Het is aan de nationale overheden, in casu de gemachtigde, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten.

De gemachtigde moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier (Zie in die zin RV nr. 220 720 van 3 mei 2019).

3.

De beslissing kan inderdaad enkel genomen worden als wordt aangetoond dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, vormt.

De bewijslast hiertoe ligt bij verwerende partij (zie in die zin RvV 242.985 van 26 oktober 2020). Uit de bestreden beslissing moet dus blijken waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid (RvV 20 maart 2019, nr. 218 563).

De bestreden beslissing motiveert niet over het werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde. Wat dat betreft, bevat de beslissing zelfs geen enkele letterlijke vermelding van dit criterium.

Zij verwijst enkel en alleen naar een veroordeling van de correctionele rechtbank van Brussel d.d. 26.03.2019, zonder verdere individuele motivering. Hierbij "zou" verzoeker betrokken zijn geweest bij

drugtransport. De tweede alinea betreft enkel standaard verwoording met citaten uit Europeesrechtelijke rechtspraak.

De vaststelling dat verzoeker een correctionele veroordeling heeft, volstaat immers niet om zonder meer te oordelen dat hij nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor de samenleving. Bij dat onderzoek moeten ook het huidige gedrag, van verzoeker en het voorzienbare gevaar dat voortvloeit uit dat gedrag in aanmerking worden genomen (zie in die zin RvV 242.985 van 26 oktober 2020).

Een strafrechtelijke veroordeling kan meegenomen worden in het individueel onderzoek waarom iemand een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, maar er mag niet automatisch een besluit worden genomen waarbij een persoon een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, louter omdat hij voor het plegen van een strafbaar feit is veroordeeld.

Verder impliceert de verwijzing naar een eerdere correctionele veroordeling op geen enkele manier dat verzoeker opnieuw gelijkaardige feiten zou plegen.

Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (zie ook HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau). Het Hof stelt echter ook dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De motivering in de bestreden beslissing voldoet niet om aan te tonen dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Van enige verwijzing naar concrete feiten of omstandigheden of persoonlijk gedrag is geen sprake.

Verwerende partij voert op geen enkele wijze een grondig onderzoek naar en motiveert niet waarom verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Zij toont niet aan dat verzoeker na een eenmalige veroordeling van feiten van meer dan drie jaar geleden, nog een effectieve ernstige bedreiging voor de openbare orde van hem uitgaat.

Verweerder heeft overigens nagelaten informatie in te winnen bij andere diensten.

Wanneer verwerende partij een zeer ingrijpende beslissing neemt, vermag verzoeker te verwachten dat verweerder duidelijk uiteenzet waarom verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en hierbij alle relevante feiten betreft. Een loutere opsomming van de veroordeling met enkel een strafrechtelijke kwalificatie en strafmaat, zonder dat er concrete feiten en context wordt verduidelijkt volstaat niet in het licht van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet (RvV 16 februari 2022, nr. 268 405).

6.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij niet dienstig kan verwijzen naar deze veroordeling daar het vonnis zich niet in het administratief dossier bevindt, noch wordt er gepreciseerd omtrent de ernst van de feiten.

Verzoeker wijst er in dit verband op dat niet blijkt dat de gemachtigde zelf op de hoogte is van de concrete, persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, van de precieze gekwalificeerde feiten die zij heeft gepleegd en van de context waarin zij de voormelde feiten heeft gepleegd (RvV 10 april 2018, nr. 202.196, RvV 20 maart 2019, nr. 218 563).

Er kan niet nagegaan worden of de in de bestreden beslissing, in dit verband vermelde vaststelling, beantwoorden aan hetgeen daadwerkelijk in het voormeld vonnis zou zijn vastgesteld (RvV 24 februari 2016, nr. 162 714).

De Raad stelt hieromtrent in ditzelfde arrest (nr. 162 714) volgende (eigen onderlijning):

"Gelet op het bovenstaande kan de verzoekende partij *prima facie* gevolgd worden waar zij stelt dat de aard en de ernst van de strafrechtelijke inbreuken - omwille van voormeld materieel motiveringsgebrek - niet correct in rekening werden genomen. Zoals blijkt uit de bespreking van de rechtspraak van het EHRM

hoger, betreft het elementen die in het licht van een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM ten zeerste relevant kunnen zijn.

Bovendien blijkt uit de in de bestreden beslissing gemaakte concrete belangenafweging dat de gemachtigde de betrokken veroordeling tot een gevangenisstraf van drie jaar door een vonnis van 7 mei 2008 van de correctionele rechtbank te Brussel, hierin uitdrukkelijk en op meerdere vlakken heeft betrokken. Zodoende kan prima facie niet anders vastgesteld worden dan dat de doorgevoerde belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, zoals zij thans in de bestreden beslissing is opgenomen, niet langer overeind kan blijven, minstens kan - gelet op de gegevens die wel en niet blijken uit het administratief dossier - niet worden nagegaan of deze overeind kan blijven. De Raad merkt in dit verband nog op dat het niet aan hem is om, op basis van de verschillende elementen die blijken uit het administratief dossier en/of die de verzoekende partij in haar verzoekschrift naar voren brengt, in de plaats van het bestuur deze belangenafweging door te voeren (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)."

Er kan geen belangenafweging worden gemaakt daar het vonnis zich niet in het administratief dossier bevindt.

De enige verwijzing naar de precieze feiten en omstandigheden die aan de veroordeling ten grondslag ligt, ontbreekt volledig. Er kan onmogelijk nagegaan worden hoe ernstig de feiten waren (RvV 16 februari 2022, nr. 268 405). Bijkomend kan onmogelijk nagegaan worden welke rol verzoeker speelde en welke feiten hem kunnen worden toegerekend.

De motivering van de gemachtigde stelt dat verzoeker betrokken "zou zijn geweest" bij drugtransport per vliegtuig. Doch blijkt er niet welke feitelijke handelingen daadwerkelijk werden weerhouden in het strafrechtelijk vonnis, laat staan in welke context.

Gelet op al bovenstaande is er een schending van de materiele motiveringsplicht in het licht van artikel 7, alinea 1, 3° Vreemdelingenwet en in het licht van artikel 8 EVRM.

Derde onderdeel: schending van artikel 8 EVRM

Verzoekende partij beroept zich in casu uitdrukkelijk op artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij meent dat bovenstaand artikel geschonden wordt door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit artikel definieert het begrip 'privéleven' niet. Vast staat evenwel dat dit begrip dient onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is een feitenkwestie.

Het Hof oordeelt dat de gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven, alsook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om contacten/relaties met andere mensen en met de buitenwereld in het algemeen aan te knopen en te onderhouden (EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 29 april 2002 Pretty v. Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko v. Letland, §§ 95 en 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het Hof heeft hierbij verduidelijkt dat de waarborg van artikel 8 principieel bedoeld is om de ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van de persoonlijkheid van ieder individu in de relaties met zijn naasten (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Wanneer gezins- of familierelaties tussen meerderjarige vreemdelingen niet kwalificeren als een "gezins- of familieleven" (hiertoe dienen immers in die situatie bijkomende elementen van afhankelijkheid te bestaan die verder reiken dan de normale emotionele banden tussen meerderjarige gezins- of familieleden), dan zal het Hof deze gezinsrelaties wel bekijken als onderdeel van het privéleven van de vreemdeling (EHRM 12 januari 2010, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 43).

Het Hof heeft erkend dat, wanneer de duur van het verblijf van de vreemdeling en de hechtheid van zijn sociale, culturele en familiale banden met het gastland worden onderzocht, de situatie uiteraard niet dezelfde is wanneer de betrokken persoon in het land in zijn kindertijd of zijn jeugd toegekomen is, of zelfs geboren is, in het gastland, dan wel wanneer de betrokken persoon pas op volwassen leeftijd is toegekomen in het gastland.

Dit onderscheid duikt eveneens op in diverse instrumenten van de Raad van Europa, in het bijzonder in de aanbevelingen Rec(2000)15 en Rec(2002)4 van het Comité van Ministers. Artikel 8 van het EVRM verleent geen enkele categorie vreemdelingen - zelfs niet de vreemdelingen die in hun kindertijd of hun jeugd toegekomen zijn of geboren zijn in het gastland - een absoluut recht op niet-uitwijzing. Het Hof heeft evenwel overwogen dat rekening moet worden gehouden de bijzondere situatie van de vreemdelingen die het grootste deel van hun kindertijd, zo niet gans hun kindertijd, hebben doorgebracht in het gastland, er werden grootgebracht en er hun opleiding genoten hebben (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), §§ 73-74).

3.

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker zich reeds zes jaar op Belgisch grondgebied bevindt.

Hij vormt sinds 2017 een hecht koppel met de Belgische N. (...) V. (...)

Tot op heden loopt een tweede procedure wettelijke samenwoning voor het Hof van Beroep te Antwerpen (verzoekschrift HB d.d. 27.12.2021). Dit blijkt zowel uit de verklaring van verzoeker zelf, als uit het administratief dossier (zie mail-communicatie van de raadsman op 21.03.2022).

Met deze feiten wordt geen rekening gehouden. Er wordt in de bestreden beslissing enkel verwezen naar de twee verzoeken die werden afgewezen in eerste aanleg (d.d. 25.04.2018 en d.d. 24.04.2020).

Meer nog, verwerende partij stelt dan verzoeker sinds de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming d.d. 07.11.2018, geen poging ondernomen heeft om zijn verblijf te regulariseren.

Verzoeker moet om de procedure gezinshereniging op te starten, eerst een wettelijke samenwoning bekomen. Hij volgt dus de geijkte stappen om zijn verblijf te regulariseren. Verzoeker heeft een hechte oprechte liefdesrelatie met een Belgische onderdaan. Verzoeker heeft overduidelijk zijn privéleven in België.

Verder heeft verzoeker hier zijn volledige vrienden- en kennissenkring. Hij heeft nauw contact met de familie van zijn partner. Zij kwamen verzoeker ook bezoeken tijdens zijn verblijf in de penitentiare instelling van Wortel.

Al deze elementen wijzen er volgens verzoeker op dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft gevestigd, zodat er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Desalniettemin houdt de gemachtigde op geen enkel moment rekening met zijn privéleven en blijkt uit de bestreden beslissing dat artikel 8 van het EVRM te eng wordt geïnterpreteerd nu er enkel wordt afgewogen ten aanzien van het gezins- of familieleven in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM ruimer is, en ook het privéleven in België kan beschermen.

4.

Verder moet bij de overweging van artikel 8 EVRM rekening gehouden worden met de rechtspraak van het EHRM daar waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval.

Het EHRM heeft een aantal criteria geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- De aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- De tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- De tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien; De nationaliteit van de betrokkenen;
- De gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;
- De vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie;
- De kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;
- De ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- Het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.

Het volstaat niet om een mogelijke schending van de openbare orde, vast te stellen, maar dat moet nagegaan worden of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij.

Hier wordt volledig aan voorbij gegaan in de bestreden beslissing.

Onder meer gaat verzoekende partij er volledig aan voorbij wat de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e), of in dit geval wettelijk geregistreerde Belgische partner, riskeert te ondervinden in het land waarheen verzoeker worden uitgewezen.

Het is absoluut van alle redelijkheid ontdaan om van de partner van verzoeker te verwachten dat zij een leven kan uitbouwen samen met verzoeker in Zanzibar (Tanzania). Zij is een Belgische onderdaan, zij werkt in België, zij is hier geboren en opgegroeid en heeft haar volledige familie- en vriendenkring hier. Zij heeft totaal geen belangen in Tanzania.

Dat verwerende partij beweert dat "uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden", is buitenproportioneel en gaat alle redelijkheid voorbij.

Het is praktisch en financieel onmogelijk voor de partner van verzoeker om contact met hem te houden "door middel van korte bezoeken". Een reis naar Tanzania bekostigen, meermaals per jaar is onmogelijk en staat ver van de realiteit.

Op geen enkele wijze wordt in de bestreden beslissing rekening gehouden met voorgaande feitelijke gegevens. Er gebeurt geen proportionaliteitstoets in het kader van artikel 8 EVRM.

Op die wijze wordt het recht op gezins- en familieleven van verzoeker geschonden. De beslissing schendt dan ook artikel 8 EVRM.

Vijfde onderdeel: Schending van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, schending van artikel 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, en schending van artikel 5 Terugkeerrichtlijn,

1.

De beoordelingscriteria artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 5 terugkeerrichtlijn:

Artikel 5 Terugkeerrichtlijn luidt:

"Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met: a) het belang van het kind; b) het familie- en gezinsleven; c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."

Dit artikel is in de Belgische Vreemdelingenwet omgezet in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga/ België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/ België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 83).

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 188 786 van 23 mei 2016 inzake Caushi t. Belgische Staat, waar het middel als ernstig werd bevonden wegens prima facie schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest nr. 198 069 van 17 januari 2018.

Verzoeker verwijst voor wat betreft de grond van beoordeling van dit onderdeel van het middel naar wat gesteld is in ondermeer het UDN-arrest van 12 december 2017 (eigen onderlijning):

"Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel "moet" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel "kan" worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3e, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10e). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld "que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée." [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325) Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde "meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag", zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

[...]

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig moaelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

In deze optiek verwijst de Raad eveneens naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter niet absoluut.

[...]

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een situatie van eerste toelating, zoals ook in dit geval aan de orde is, oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting die op de Staat rust is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107).

[..]

De Raad dient daarbij op te merken dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden verwijderingsmaatregel. Hoewel artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt, dient de Raad wel no te gaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf, in individuele gevallen, de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- en/of privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven' die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

[...]

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gul v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38).

[...]

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, is op het eerste gezicht aangetoond.

De verzoekende partij heeft zodoende een ernstige grief, die onder meer betrekking heeft op artikel 8 van het EVRM, aangevoerd.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan."

Uit vermelde rechtspraak blijkt duidelijk dat artikel 8 EVRM zich niet beperkt tot het familie- en gezinsleven, maar dat ook het respect voor het privéleven een recht is waar eenieder zich op kan beroepen. Verder dienen de hoger onderlijnde principes van het arrest te worden gerespecteerd.

Er moet rekening worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezinsleven en het privéleven, en de appreciatie dient in concreto te geschieden, op basis van werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid moeten worden vastgesteld.

De grondvoorwaarden van artikel 7 moeten vervuld zijn en op hun interne wettigheid beoordeeld worden.

Er dient een actuele en ex nunc afweging te worden gemaakt van de belangen van verzoeker op basis van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 5 Terugkeerrichtlijn.

Artikel 8 EVRM is een waarborg en heeft niet te maken met louter goede wil; er moet in dat kader een nauwkeurig onderzoek geschieden; de beslissing moet op zorgvuldige wijze worden voorbereid en steunen op concrete feiten; het moet gaan om een fair balance-afweging; alle feiten moeten hierbij worden afgewogen. Het is een feitenkwestie die de aanwezigheid van effectief beleefde persoonlijke banden toetst.

De zorgvuldigheidsplicht bij het nemen van het bevel als specifieke voorwaarde.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigt dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens deze principes bevestigd.:

(a) General principles

193. The Court has previously examined a number of cases raising issues of family or private life in the context of expulsion or exclusion of an alien, for instance following a criminal conviction. Article 8 issues were also raised in some cases in which, like in the present case, the applicants faced extradition from the respondent State to another State, in which they were wanted for an offence (see *King v. the United Kingdom* (dec.), no. 9742/07, 26 January 2010, and *Aronica v. Germany* (dec.), no. 72032/01, 18 April 2002; see also *Launder v. the United Kingdom*, no. 27279/95, Commission decision of 8 December 1997, and *Raidi v. Austria*, no. 25342/94, Commission decision of 4 September 1995).

194. The Court has held in cases concerning expulsion of settled migrants that as Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity, it must be accepted that the totality of social ties between a settled migrant and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8 (see, as a recent authority, *Üner v. the Netherlands* [GC], no. 46410/99, § 59, ECHR 2006X11, and *Boultif v. Switzerland*, no. 54273/00, § 48, ECHR 2001IX). Regardless of the existence or otherwise of a "family life", the expulsion of a settled migrant constitutes interference with his or her right to respect for private life. It will depend on the circumstances of the particular case whether it is appropriate for the Court to focus on the "family life" rather than the "private life" aspect.

195. Concerning justification of an interference with a person's private or family life, it is the Court's established caselaw that such interference will be in breach of Article 8 of the Convention unless it can be justified under paragraph 2 of that Article as being "in accordance with the law", as pursuing one or more of the legitimate aims listed therein, and as being "necessary in a democratic society" in order to achieve the aim or aims concerned (see, in a variety of contexts, *Maslov v. Austria* [GC], no. 1638/03, § 65, ECHR 2008; *Enea v. Italy* [GC], no. 74912/01, § 140, ECHR 2009; and *S.H. and Others v. Austria* [GC], no. 57813/00, § 89, 3 November 2011).

196. As to the context of extradition, in the *King* case (cited above) the applicant was accused of being a member of an international gang engaged in a conspiracy to import large quantities of ecstasy into Australia. He tried to bar his own extradition from the United Kingdom to Australia, referring to the fact that he had a wife, two young children and a mother in the United Kingdom, whose ill-health would not allow her to travel to Australia. The long distance between the two countries would mean the family would enjoy only limited contact if the applicant were extradited, convicted and sentenced to a term of imprisonment. The Court dismissed this argument as manifestly ill-founded, noting the very serious charges the applicant faced and the interest the United Kingdom had in honouring its obligations to Australia. Mindful of the importance of extradition arrangements between States in the fight against crime, the Court held, in this case, that it would only be in exceptional circumstances that an applicant's private or family life in a Contracting State would outweigh the legitimate aim pursued by his or her extradition.

3.

Concrete toepassing op het bevel: Schending van artikel 8 EVRM, al of niet in samenlezing met de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van art. 74/13 Vreemdelingenwet.

De beoordeling van het gezins- en familieleven van verzoeker is onjuist, minstens onvolledig.

De motivering van gemachtigde omtrent artikel 8 EVRM steunt niet op alle gegevens die beschikbaar zijn in het administratief dossier van verzoeker.

Zoals eerder aangehaald is er momenteel een beroepsprocedure wettelijke samenwoning hangende bij het Hof van Beroep te Antwerpen. Hoewel deze informatie zich duidelijk in het administratief dossier bevindt, wordt met deze feiten geen rekening gehouden.

Zoals voorheen aangehaald (eerste onderdeel) stelt verwerende partij onterecht dat verzoeker geen poging heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Verzoeker heeft wel degelijk, lang alvorens de bestreden beslissing, op de geijkte manier de nodige stappen gezet.

De eerste aanvraag wettelijke samenwoning dateert van lang voor de bestreden beslissing.

Het is dus niet zo dat deze procedure wettelijke samenwoning enkel ter verhindering van de uitvoering van de bestreden beslissing werd ingeleid.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In casu ontbreekt dit behoorlijk onderzoek en steunt de gemachtigde zich op onjuiste, minstens onvolledige feitelijke gegevens. De zorgvuldigheidsplicht wordt hierdoor geschonden.

Dat derhalve gedaagde een mogelijke schending van art. 8 EVRM niet heeft kunnen uitsluiten hetgeen een schending van art. 8 EVRM zelve uitmaakt.

Dit had ertoe kunnen leiden dat er geen bevel, alleszins geen bevel zonder termijn voor vrijwillig vertrek, zou gegeven geweest zijn.

Vijfde onderdeel. Schending artikel 74/14 Vreemdelingenwet, Schending materiële motivering

Artikel 74/14 §3 Vreemdelingenwet houdt geen enkele verplichting in in hoofde van de verwerende partij, maar een mogelijkheid ('kan' afwijken van de termijn van §1). De afwijking van die termijn vereist dan ook een ernstige motivering die bovendien ook nog proportioneel moet zijn rekening houdend met enerzijds de belangen van de Belgische staat en anderzijds deze van verzoeker.

Dergelijke motivering en/of proportionaliteitstoets is er niet.

Het had volstaan om verzoeker gewoon een bevel te geven, quod non, met een termijn zodat hij zo nodig en zo het bevel geldig is, vrijwillig kon vertrekken.

In casu is er dan ook sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht, minstens in het licht van 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Conclusie

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden omdat zij de motiveringsplicht, de artikelen 7 Vreemdelingenwet, 8 EVRM, art. 74/13 en 74/14 Vreemdelingenwet alsook 5 Terugkeerrichtlijn en het zorgvuldigheidsbeginsel, minstens deze bepalingen in samenlezing, schendt."

2.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert dan wel de schending aan van artikel 52 van de vreemdelingenwet, hij zet echter op geen enkele wijze uiteen op welke manier deze bepaling, die overigens is opgeheven bij artikel 30 van de wet van 21 november 2017, door de bestreden beslissing wordt geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, vereist dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen vermeldt die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende is. Artikel 62 van de vreemdelingenwet legt op dat de administratieve beslissing met redenen wordt omkleed.

Verzoeker wordt het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten, met name een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Tevens wordt

het bevel gegeven op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet omdat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verweerder verwijst naar het vonnis van de correctionele rechtbank te Brussel waaruit blijkt dat verzoeker betrokken was bij drugstransport per vliegtuig waarbij drugs verstopt zaten in een dubbele bodem van de reiskoffer van een mede-inverdenkinggestelde. Verweerder concludeert, met verwijzing naar vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), dat dergelijke druggerelateerde feiten een ernstig maatschappelijk impact hebben. Gelet op dit maatschappelijk impact wordt verzoeker door zijn gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden. Het bevel kent geen termijn voor vrijwillig vertrek toe, met toepassing van artikel 74/14, §3, 1° en 3° omdat er een risico op onderduiken bestaat en verzoeker een gevaar is voor de openbare orde.

Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Waar verzoeker wel betwist dat hij actueel een gevaar is voor de openbare orde, merkt de Raad op dat het gegeven dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, op zich reeds volstaat om de bestreden beslissing te schragen, zodat de kritiek van verzoeker slechts een kritiek op een overtollig motief betreft en op zich geen afbreuk kan doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, kunnen de juridische en feitelijke gegevens eenvoudig worden gelezen in de bestreden beslissing. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet weerhouden.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek ontwikkelt ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad wijst erop dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de beschikbare feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing moet steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat met kennis van zaken kan worden beslist.

In casu dient de schending van de bovenvermelde beginselen te worden onderzocht in het licht van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet aangezien de bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling is genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

In een eerste middelonderdeel voert verzoeker aan dat verweerder niet correct heeft gemotiveerd in het kader van artikel 7 van de vreemdelingenwet, daar volgens hem niet is nagegaan of er meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag van toepassing zouden zijn. Verzoeker kan hierin niet worden gevolgd. Verweerder heeft in de bestreden beslissing immers uitdrukkelijk verwezen naar de artikelen 3 en 8 van het EVRM en is tot de conclusie gekomen dat een schending van de voormelde artikelen niet voorhanden is.

In een tweede middelonderdeel betwist verzoeker dat hij op heden nog een gevaar vormt voor de openbare orde. Volgens hem motiveert de bestreden beslissing niets omtrent het werkelijk, actueel en ernstig gevaar dat hij voor de openbare orde zou vormen. Verzoeker hekelt dat in de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar de veroordeling door de correctionele rechtbank te Brussel in 2019. Hij lijkt met zijn betoog ook zijn betrokkenheid bij de daarin onderzochte strafbare feiten te willen betwisten. Bovendien betoogt verzoeker dat het enkele feit dat hij is veroordeeld door de correctionele rechtbank niet volstaat om te oordelen dat hij nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor de samenleving. Hieruit kan volgens hem niet worden afgeleid dat hij opnieuw gelijkaardige feiten zou plegen.

In casu is de rechtspraak van het Hof van Justitie, met name arrest nr. C-554/13 van 11 juni 2015, met betrekking tot het begrip “openbare orde” relevant. Daarin voorziet het Hof een nadere interpretatie van het bedoelde gevaar voor de openbare orde in de voormelde bepalingen. Uit dit arrest volgt dat hiertoe niet mag worden besloten louter omdat de betrokken vreemdeling wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld. Het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’ veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Onder meer de aard en de ernst van de gepleegde feiten spelen hierbij een rol. Het gevaar voor de openbare orde moet geval per geval worden beoordeeld, waarbij naar behoren rekening moet worden gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde. Hierbij moet het evenredigheidsbeginsel worden gerespecteerd.

Dienaangaande oordeelde het Hof ook als volgt: “Voorts kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip „openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaat dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn.”

Een maatregel die het recht van vrij verkeer beperkt omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid, moet uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene, niet op algemene overwegingen (cf. HvJ 8 april 1976, C-48/75, Royer, pt. 45-46; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 48 en 49; HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 27; HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 49). Dit impliceert een individueel onderzoek naar het voorliggend geval. Voor de interpretatie van het begrip “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” heeft het Hof erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling in principe is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (cf. HvJ 22 mei 2012, C-348/09, Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid, pt. 34). Het is ook mogelijk dat de voorafgaande gedragingen dermate ernstig zijn dat deze *an sich* voldoen aan de voorwaarden van een dergelijke bedreiging (cf. HvJ 27 oktober 1977, 30-77, Bouchereau, pt. 35).

De Raad benadrukt dat verweerder bij zijn beoordeling of een vreemdeling een gevaar voor de openbare orde over een zekere appreciatievrijheid beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en het behoort niet tot zijn bevoegdheid om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het gevaar dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag wordt geacht te vormen voor de openbare orde wordt door verweerder afgeleid uit het gegeven dat verzoeker op 26 maart 2019 strafrechtelijk is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 48 maanden voor inbreuken op de drugswetgeving. Wat het gebruik en de verkoop van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel *a fortiori* onder het begrip ‘openbare orde’ valt (cf. HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, § 54). In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met drugshandel verbonden criminaliteit, in punt 1 van

de *considerans* 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (cf. HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, §§ 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof van Justitie dat de bestrijding van de georganiseerde drugshandel zowel onder het begrip ‘ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid’ kan vallen als onder het begrip ‘dwingende redenen van openbare veiligheid’ (cf. HvJ 23 november 2010, C145/09, Tsakouridis, § 56).

Gelet op de ernstige maatschappelijke impact die dergelijke misdrijven met zich meebrengen, waarnaar verweerder ook uitdrukkelijk verwijst in de bestreden beslissing, komt het motief dat verzoeker door zijn gedrag moet worden geacht de openbare orde te kunnen schaden, de Raad niet kennelijk onredelijk voor. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat verweerder niet mocht verwijzen naar het vonnis van de correctionele rechtbank om te stellen dat hij een gevaar voor de openbare orde kan vormen.

Vervolgens bekritiseert verzoeker de omstandigheid dat het vonnis waarnaar wordt verwezen zich niet in het administratief dossier bevindt. Volgens verzoeker kan dan ook niet dienstig naar dit vonnis worden verwezen. In dit kader dient te worden opgemerkt dat verweerder samen met zijn nota met opmerkingen een afschrift van het vonnis aan de Raad ter kennis brengt. De Raad stelt vast dat de feiten en vaststellingen zoals vermeld in de bestreden beslissing in overeenstemming zijn met de feiten en vaststellingen zoals zij worden voorgesteld in het vonnis. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de precieze feiten en omstandigheden die ten grondslag liggen aan de veroordeling niet door de gemachtigde zijn gekend. De gemachtigde motiveert immers dat verzoeker betrokken was bij een drugstransport per vliegtuig waarbij drugs verstopt zaten in een dubbele bodem van een reiskoffer. Ook is er bij verzoeker een huiszoeking uitgevoerd, waar de ordediensten 30 bolletjes cocaïne, een precisieweegschaal en drieduizend euro hebben aangetroffen. Dit is een correcte weergave van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de strafrechtelijke veroordeling, zo blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank te Brussel van 26 maart 2019. Samen met verweerder stelt de Raad vast dat niet blijkt welk belang verzoeker bij zijn kritiek heeft, nu duidelijk uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op de hoogte is van de gepleegde feiten en het bestaan van de veroordeling, die hij correct heeft weergegeven in de bestreden beslissing, zonder dat noodzakelijkerwijs het integrale vonnis aan het administratief dossier moet worden toegevoegd.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker verder lijkt voor te houden, is verweerder geenszins verplicht om *“informatie in te winnen bij andere diensten”*. Met betrekking tot de beoordeling of verzoeker al dan niet een gevaar voor de openbare orde vormt, geniet het bestuur een zekere vrije beoordelingsmarge. De gemachtigde is niet verplicht om, wanneer hij op basis van een eigen zorgvuldig onderzoek en een correcte feitenvaststelling, tot de conclusie komt dat de vreemdeling in kwestie door zijn persoonlijk gedrag moet worden geacht de openbare orde te kunnen schaden, deze conclusie nog verder af te toetsen bij ‘andere diensten’.

In een derde middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Betreffende het bestaan van een gezinsleven, beroept verzoeker zich op het feit dat hij sinds 2017 een koppel vormt met een Belgische onderdaan. Verzoeker stelt dat een procedure wettelijke samenwoning lopende is. Ter staving hiervan legt hij het verzoekschrift voor dat hij heeft ingediend bij het hof van beroep, gericht tegen het vonnis van de familierechtbank van 2 december 2021 waarbij de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de wettelijke samenwoning in stand wordt gehouden. Volgens verzoeker wordt met deze elementen geen rekening gehouden.

Betreffende het bestaan van een privéleven, voert verzoeker aan dat hij al zes jaar in België verblijft en hier zijn volledige vrienden- en kennissenkring heeft. Hij heeft naar eigen zeggen nauw contact met de familie van zijn partner, die hem ook is komen bezoeken in de gevangenis. Volgens verzoeker bevindt het centrum van al zijn belangen zich in België.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In de bestreden beslissing wordt aangaande verzoekers gezinsleven met zijn partner het volgende gemotiveerd:

"Betrokkene verklaarde tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider op 29.11.2021 dat zijn partner zijn origineel paspoort is verloren en dat hij geen hoorrecht wenst in te vullen of te ondertekenen omdat hij wachtende is op een uitspraak van de familierechtbank. Hij verklaarde op 21.10.2021 een verzoek te hebben ingediend bij de familierechtbank om wettelijk samen te wonen met zijn vriendin. Dit verzoek werd in het verleden reeds 2 keer (op 25.04.2018 en op 24.04.2020) afgewezen.

Uit het administratief dossier blijkt dat zijn vriendin regelmatig op bezoek komt in de gevangenis. Uit het administratief dossier blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De partner kan er ook voor kiezen om contact te onderhouden via moderne communicatiemiddelen of door middel van korte bezoeken gezien zijn vriendin het land legaal kan in- en uitreizen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat hij op 23.12.2016 een asielaanvraag heeft ingediend in België. Op 11.07.2018 besliste het CGVS om hem niet te erkennen in de hoedanigheid van vluchteling en hem geen subsidiaire bescherming toe te kennen. Deze beslissing werd bij arrest van 07.11.2018 bevestigd door de RVV. Betrokkene heeft sindsdien geen poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Een verklaring van wettelijke samenwoning geeft hem geen verblijfsrecht. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat hij medische problemen zou hebben die hem belemmeren om te reizen of terug te keren. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 3 EVRM aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

Aldus blijkt niet zozeer dat verweerder betwist dat verzoeker een gezinsleven onderhoudt met zijn vriendin. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene

verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

Een belangrijke overweging hierbij is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Enerzijds heeft verweerder vastgesteld dat niet blijkt dat er bepaalde hinderpalen zouden bestaan die verhinderen dat het gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner, minstens tijdelijk, in het herkomstland wordt verdergezet. Verzoeker voert daarentegen aan dat van hen niet kan worden verwacht dat zij samen een leven uitbouwen in Tanzania. Zijn partner heeft de Belgische nationaliteit, zij werkt in België, is hier geboren en opgegroeid en haar volledige familie- en vriendenkring bevindt zich in België. Eveneens is het “*praktisch en financieel onmogelijk*” voor zijn partner om hem regelmatig te bezoeken in Tanzania. Verzoeker toont hiermee echter nog niet aan dat dit onoverkomelijke hinderpalen vormen die ervoor zorgen dat het gezinsleven niet minstens tijdelijk kan worden verdergezet in Tanzania.

Verder stelt de Raad vast dat het gezinsleven zich *in casu* heeft ontwikkeld in een periode waarin verzoeker niet over enig verblijfsrecht beschikte. In dat geval zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Aangezien verzoeker niet aantoont dat dergelijke uitzonderlijke omstandigheden voorhanden zijn, moet de Raad besluiten dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt voor wat betreft het gezinsleven van verzoeker.

Op 4 oktober 2022, de dag voor de terechtzitting, dient verzoeker drie nieuwe stukken in, met name een arrest van het hof van beroep Antwerpen van 28 juni 2022 waarbij de stad Geel dient over te gaan tot de registratie van de wettelijke samenwoning, een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie van 25 juli 2022 (bijlage 19ter) en een uittreksel van het Rijksregister-bevestiging van gezinssamenstelling van 4 oktober 2022. In de mate verzoeker met deze stukken zijn gezinsleven met zijn partner mevrouw N.V. wenst aan te tonen, merkt de Raad evenwel op dat verweerder in de bestreden beslissing het gezinsleven niet betwist. Het gezinsleven met zijn vriendin geeft hem echter geen automatisch recht op verblijf. Verweerder heeft bovendien geanticipeerd op het voormeld gezinsleven waar hij vaststelt dat het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin verzoeker niet over enig verblijfsrecht beschikte en verweerder heeft geoordeeld dat er geen hinderpalen zouden bestaan die verhinderen dat het gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner, minstens tijdelijk, in het herkomstland wordt verdergezet. De nieuwe voorgelegde stukken doen bijgevolg geen afbreuk aan de

beoordeling van het gezinsleven door verweerder in de bestreden beslissing en de bespreking hier boven van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM

Voor wat het betreft het vermeende privéleven van verzoeker, benadrukt de Raad dat verzoeker in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat het door hem opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking ervan als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd.

Waar verzoeker voorhoudt dat de bestreden beslissing artikel 74/13 van de vreemdelingenwet schendt, kan hij evenmin worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing, en uit de voorgaande bespreking, blijkt uitdrukkelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker. Wat betreft zijn gezondheidstoestand, vermeldt de bestreden beslissing dat niet blijkt dat verzoeker medische problemen zou hebben die hem belemmeren om te reizen. Het hoger belang van het kind is *in casu* irrelevant, gezien er geen gewag wordt gemaakt van minderjarige kinderen. In de bestreden beslissing wordt tenslotte uitdrukkelijk verwezen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan aldus niet dienstig voorhouden als zou hiermee geen rekening zijn gehouden.

Verzoeker betwist vervolgens het motief van de bestreden beslissing waar deze stelt dat hij sinds zijn verzoek om internationale bescherming, hetgeen hem werd geweigerd, geen enkele poging meer heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Verzoeker stelt dat hij wel de nodige stappen heeft gezet om de procedure gezinshereniging op te starten. Vooreerst bemerkt de Raad dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker suggereert, geen wettelijke samenwoning is vereist opdat de procedure gezinshereniging kan worden opgestart. Voorts merkt de Raad op dat, waar verzoeker lijkt te impliceren dat het laten registreren van een wettelijke samenwoning bijdraagt tot het regulariseren van zijn verblijfsstatuut, dit niet het geval is. In de bestreden beslissing wordt immers nadrukkelijk gemotiveerd dat een verklaring van wettelijke samenwoning aan verzoeker geen verblijfsrecht geeft. Verzoeker slaagt er aldus niet in het motief van de bestreden beslissing, met name dat verzoeker sinds zijn verzoek om internationale bescherming geen poging meer heeft gedaan om zijn verblijf te regulariseren, te ontcrachten.

In een vijfde middelonderdeel betoogt verzoeker tenslotte dat niet deugdelijk is gemotiveerd waarom er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet bepaalt in dat opzicht het volgende:

“§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;”

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat er een risico op onderduiken bestaat omdat verzoeker reeds twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neer heeft gelegd. Hij motiveert verder ook dat verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde gelet op het feit dat hij in 2019 is veroordeeld door de correctionele rechtbank te Brussel voor inbreuken op de drugwetgeving, een misdrijf met een ernstig maatschappelijk impact. Uit de bovenstaande bespreking is reeds gebleken dat verweerder op kennelijk redelijke en zorgvuldige wijze tot deze vaststelling is gekomen. Bijgevolg is ook de analoge motivering waarom aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan kennelijk redelijk, zorgvuldig en proportioneel.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN